

PAGANISM

Joseph Beuys, Nadine Byrne, Ann Korzhova, Andrei Liankevich, Ana Mendieta, Almagul Menlibayeva, Bjørn Nørgaard, Ales Pushkin & Yevgeny Yufit.

Curator: Martin Schibli

28/1 - 9/4 **KALMAR KONSTMUSEUM**

Paganism är ett begrepp med en rad betydelser och konnotationer. Ordet kommer från latin (*paganus*) och betyder lantlig. Begreppet fungerar som ett samlingsnamn för de religioner och folktror som existerade innan Europa kristnades, till exempel schamanism eller polyteism. Inom kristendomen har ordet *pagan* varit ett ord som betydd något i stil med inte som oss, de andra. Benämningen uppstod när Romarriket hade kristnats, men där många bönder och små byar behöll sina tidigare föreställningsvärldar.

På många håll i Europa finns fortfarande fickor där gamla trosföreställningar lever kvar, vars föreställningsvärld och tänkande är grundat i en tid före kristendomen. Många traditioner och ritualer existerar parallellt eller med vår tids tänkande. Samtidigt håller många traditioner på att försvinna. Utställningen tar sin utgångspunkt i begreppets mångbottnade betydelser och de utvalda verken är tänkta att reflektera över begreppets skiftande betydelser med det gemensamma att verken hänvisar till ett annat tänkande än den rådande *västerländska* och alternativa föreställningsvärldar.

Andrei Liankevich dokumenterar i serien *Belarus Pagan Tradition* bondesamhällen som lever kvar i Vitryssland men som håller på att försvinna. Allt ifrån kläder ritualer ceremonier och annat. Här finns en tro som existerar vid sidan av och som samtidigt kanske till viss del även inkorporerats av kyrkan. Liankevich kopplar också sina bilder till frågan om vad den nationella vitryska identiteten egentligen är för något? Konstnären Ales Pushkin - också han från Vitryssland - bidrar med en dokumentation där han rekonstruerar en ritual med gamla rötter i den vitryska kulturen. Även konstnären Almagul Menlibayeva rekonstruerar i verket *Milk for Lambs* ritualer och traditioner som finns hos nomadfolket i Kazakstan.

Inom konsten är ritualer och referenser till paganism, förkristen tro eller schamanism en återkommande tråd sedan 60-talet - inte minst inom performance konst och land art. I utställningen ingår tre betydande konst-historiska referenspunkter; Joseph Beuys: *I like America and America likes Me* (1974/78); Ana Mendieta verk *Alma Silueta en Fuego (Silueta de Cenizas)*, (1975) och Bjørn Nørgaards omtalade *Hesteofringen* 1970. Under senare år kan man ånyo skönja ett förstärkt intresse för ritualer hos en yngre generation konstnärer, som hos de medverkande konstnärerna Nadine Byrne och Ann Korzhova.

I utställningen ingår också föremål av etnografisk karaktär. Till exempel ett antal schweiziska masker från kantonen Wallis. Läns museet i Kalmar har bidragit med några föremål som kan kopplas till den lokala regionen och utställningen kompletteras med några enskilda verk ur vår egen samling, till exempel av Jenny Nyström och skisser med inslag från grekisk romersk mytologi.

Martin Schibli, utställningchef

Joseph Beuys, 1921 – 1986, verkade mestadels i Düsseldorf

I like America and America likes Me, 35 min, 1974/78

En veckas performance av Joseph Beuys i samband med hans öppning på René Block Gallery, New York, Mai 1974

Produktion: Galerie René Block Berlin

Kamera: Helmut Wietz

Denna aktion är en av de mest åberopade inom samtidskonsten. Den ägde rum i maj 1974 i New York. Beuys var, när han anlände till New York, inlindad i filttyg. En ambulans körde honom till galleriet medan han låg på en bår. Han spenderade 3 dagar - 8 timmar om dagen - tillsammans med en vild prärievarg. Beuys och prärievargen kom närmare varandra dag för dag. Efter aktionen hämtade ambulansen honom och körde honom tillbaka till flygplatsen. Beuys fötter rörde aldrig den amerikanska marken, enligt honom själv: "Jag ville isolera mig själv och inte se någonting av Amerika annat än prärievargen." Att inte vidröra vid den amerikanska marken var också en handling för att visa sitt missnöje med Vietnam-kriget.

Valet av en prärievarg var inte bara ett sammanträffande, det var ett tydligt ställningstagande att USA inte var de rättmätiga ägarna till landet. För de amerikanska urinvånarna var prärievargen en mäktig gud, med kraften att färdas mellan den fysiska och den andliga världen. De europeiska nybyggarna såg prärievargen som någonting som kunde utrotas. Beuys såg förnedringen av prärievargen som en symbol för skadan som orsakats av den vita mannen på den amerikanska kontinenten och urinvånarnas kulturer.

Under aktionens tre dagar fördes 50 nya nummer in av the Wall Street Journal dagligen, vilket prärievargen uppmärksammade genom att kissa på dem.

Nadine Byrne, född 1985, Stockholm

And The Sky so Present and Near, 2011, 8mm till DV, 06.12 min

3 broderade dukar, varje 25 x 25 (trekant)

And The Sky so Present and Near är filmad under en workshop på etnografiska museet, Stockholm. Konstnären bjöd in besökarna att delta i workshopen. Filmen kan ses som en konstnärlig studie av ritualen som form och dess visuella aspekter. Över mänsklighetens önskan att konkretisera det eteriska genom estetik.

Byrne har arbetat fram en mytologi de senaste åren som baseras på hennes egna händelser runt hennes liv vilka hon inte förstår eller kan förklara. Det hela blir till en slags personlig mytologi att skapa historier och berättelser i syfte att förklara något som inte går att förstå. Byrne använder i sin konstruerade mytologi främst symboler, de tre broderade dukarna består av denna symbolvärld.

Ann Korzhova, född i 1987, bor och verkar i Samara, Ryssland

The Anatomical Theater, performance utförd 28 jan på öppningen av utställningen.

A.K: "I en serie av performanceverk av *The Anatomical Theater* kombinerar jag olika arter (organismer och deras delar) som detaljer i en sammansättning av en ny innebörd. Detta är ett experiment om gränsen mellan tradition och "vana" och en mutation med drag av en samtida verklighet, födelsen av en ny. Med hjälp av kirurgiska instrument för jag in främmande organ (grishjärta, magar och hjärnor) i fisken (symbolen av det traditionella), genom denna handling berövar jag dem deras bekanta och naturliga essens - inälvor. Tillvägagångssättet för varje performance - det utvecklas för varje gång. Under en performance finns det en kamera positionerad framför ett bord på vilket det finns en "transaktion". Kameran fångar en närbild som i en studiefilm för kirurger. Den film som tas upp visas på en stor skärm, som antingen finns bakom bordet eller i ett annat rum. Beträktaren är fri att välja vad han eller hon ska se; ett generellt perspektiv eller en djupdykning in i själva kärnan i förändringsprocessen och på så sätt se förskjutningen genom den virtuella bilden på skärmen. Underförstådd mystisk verklighet eller virtuell visning innehållandes alla detaljer.

Andrei Liankevich, född 1981, Grodno, Vitryssland, baserad i Minsk, Vitryssland

30 st fotografier ur serien *Belarus Pagan Tradition*

Projektet *Belarus Pagan Tradition* tog sin början i min personliga motivation efter att ha sett den traditionella vitryska kulturen försvinna i samband med försvinnandet av äldre byar från landskartan. Vitryssland har ett betydande problem med sin självindentitet och har haft det de senaste 200 åren under det ryska imperiet, vars politik har påverkat Vitryssland starkt.

Den traditionella kulturen och det traditionella språket försvinner genom förbud mot vitrysk religion och nedläggningen av undervisningen i vitryska i skolor och på universitet. Det enda som kulturellt binder samman

Vitryssland är folket på landsbygden som fortsätter använda vitryskan och firar "förbjudna" högtider. Än i dag används vitryskan främst av bohemer i städerna men mestadels är det landsbygdsbefolkningen som talar det. Detta gör att man kan se en självidentitetskris hos vitryssar, de känner sig obekväma i användandet av vitryskan och kallar sig just för "Belarussians". Detta förde min uppmärksamhet mot Vitrysslands kulturella rötter. Jag försöker besvara frågan: vad är Vitryssland? Denna fråga kan enbart besvaras genom en undersökning av landsbygdsbefolkningen. Jag har själv en bakgrund i landsbygden, som låter mig erfara och förstå den vitryska kulturen.

Det huvudsakliga målet med projektet är att dokumentera paganismen som kultur, vilket inte tidigare har gjorts i Vitrysslands historia, och sammanställa grundvalen för kulturen, vilket inte tidigare har varit möjligt.

Jag började med att dokumentera högtiderna och traditionerna, sen förde mitt intresse mig vidare mot fåglar och djur, stenar och magi.

Denna form av religiös varseblivning var gällande länge (ungefär 15-20 århundraden) och utgjorde en bas för den vitryska kulturen. Nu för tiden är det ingen tvekan om att Vitryssland hade ett skriftspråk redan under tiden av paganism. Många av de paganistiska traditionerna försvann eller slutade firas på 1800- och 1900-talen. En stor del av traditionerna och festligheterna finns dock kvar och rekonstrueras av folk intresserade av vitrysk kultur och genom hembygdsföreningar? Du har tur om du kan hitta en enda person som deltog i de gamla traditionerna under tonåren.

De huvudsakliga traditionerna som har återuppstått i Vitryssland på grund av deras paganistiska influenser kan mestadels kopplas till naturlig pånyttfödelse i form av vårritualer så som Gukannie Vjasny (välkommandet av våren) och mindre kända Sula och Ur'ja (tillägnade framtida skördelycka). Festligheterna åtföljs av lämpliga vårsånger som för det mesta kan kopplas till dyrkan av solguden. Kupalle är en högtid tillägnad sommarsolståndet 21 juni och är en av de mest omtyckta paganistiska festligheter. Under senare tid har dock Kupalle kopplats till det kristna helgonet Ivan Kupala. Det är så här kristendomen gör om paganistiska högtider, namnet byts ut liksom vad som blir dyrkat. Firandet av denna högtid är kopplad till dyrkan av elden, sedd som en symbol av livet. Som sådan finns paganismen kvar som en "svart magi".

"Bytrollkarlar" praktiserar sin tro på landsbygden. De läker människor med hjälp av trolldom och olika örter. Det är i dag svårt att hitta detta utövande i Pallese-regionen.

Mer information om de enskilda sederna finns att läsa i Liankevich bok *Pagans* som finns framlagd i museets bibliotek. www.liankevich.com

Ana Mendieta, 1948 (Kuba) – 1985 (New York)

Alma Silueta en Fuego (Silueta de Cenizas), 1975

Super-8 color, tyst film överförd till DVD. 3:07

Courtesy: The estate of Ana Mendieta/Galerie Lelong, New York

När hon var 13, skickade Ana Mendieta (f. 1948 d. 1985, Kuba, USA) föräldrar henne och hennes syster från Kuba för att leva och bo i USA. Denna erfarenhet av att leva i exil formade Mendieta's konstnärliga arbete. Hon började att arbeta mindre och mindre med objekt redan när hon studerade måleri och började istället göra performancekonst. Hennes verk rör sig mellan teman som våld mot kvinnor, exil, kroppens förgänglighet och naturens krafter. Mendieta var involverad i ett antal feministiska konstprojekt, så som *Artist in Residence Gallery*, New York, men hon behöll sin kritiska syn på den konventionella "vita" feminismen, vilken marginaliserade svarta kvinnor och invandrare.

Under åren 1973-1980 skapade Ana Mendieta en serie verk, kollektivt namngivna *Silueta*. Dessa skapades under resor mellan delstaten Iowa och Mexiko. Alla delar de konstnärens siluett vilken representeras tillsammans med organiska material som stenar, grenar och blommor. Denna film, *Alma Silueta en Fuego* (Själens siluett i brand) som från början spelades in med hjälp av en Super 8-kamera, visar en spöklik siluett på marken som fattar eld och brinner upp.

Almagul Menlibayeva, född 1969, Kazakstan, bor och verkar i Kazakstan och Berlin

Milk for Lambs, 2010, DVD 11:35, edition of 5.

Courtesy of Priska C Juschka Fine Art, New York

Menlibayeva sträcker sig in i den psykologiska väven hos folken som bor på stäppen och som genomsyras av sina förfäders liv, innan dessa tvingades att slå sig ner, först av Persien och Kina för att bli bönder och sedan på 1900-talet av Sovjet genom ett kulturellt folk mord. Umai har enligt sägnen sextio guldtrådar och har än i dag sina "döttrar": den kvinnliga befolkningen. De utför samma handlingar som sina föregångare; som symboliserar livscirkeln, den mäktigaste shaman-symbolen genom att garantera att cirkeln förblir ostörd och orubbad. Detta reflekteras i Menlibayevas video *Milk for Lambs*. Från detta perspektiv förblir alla män ammande på kvinnans frodighet, "När jag blickar ut över stäppen påminner den mig om min kropp,

torr och på vissa ställen hårig,” som kan ses i alltings rundhet, “När jag tittar på de runda jurterna och borden påminner de mig om mina bröst.”

Konstnärligt uttalande: Min akademiska bakgrund är inom den Sovjet-Ryska futurismens avant-garde skola, vilken jag kombinerar med en nomadisk estetik av det forna Sovjet och det samtida Kazakhstan - någonting som jag har utforskat de senaste åren genom mitt fotografi och filmarbete.

Jag använder specifika uttryckssätt i modern och samtida konst som en farkost för att utforska min personliga arkaiska atavism som en särskild mystisk antropomorfism. Med andra ord, jag utforskar egregorens natur, en kulturellt delad fysisk upplevelse som manifesterar sig som en specifik tankeform mellan de gamla folken och den ofruktbara och dammiga stäppen mellan Kaspiska havet, Baikonur och Altai i dagens Kazakhstan. På ryska är den arkaiska atavismen personlig som en varelse, vilken pekar på och skapar meningsskillnad. Vi pratar inte bara om en idé eller ett arkaiskt element i det kollektiva omedvetna hos ett folk, utan om förkroppsligandet av vår arkaiska atavism vilken blir ett aktivt väsen, precis som en varelse. Vår arkaiska atavism är inte bara invändig utan också utvändig. Det är som om han har vaknat genom den post-sovjetiska erfarenheten hos det ursprungliga kazakhstanska folket, vilka självförverkligas efter 80 år av sovjetiskt herravälde och kulturellt folkmord. Plötsligt blev han (den arkaiska atavismen) intresserad av kulturen och modernitetens beteende. Han började också att föra underhållande dialoger med en gränsöverskridande cirkulering av idéer inom den samtida konsten. Till denna dialog har jag valt att använda mig av videon och fotografiet som medier eftersom jag tycker om att arbeta med föreställningen om minnet och verkligheten. Min arkaiska atavism intresserar sig för mina videoutforskningar på stäppen i ett post-sovjetiskt Asien. Genom att bearbeta råmaterial och att kombinera dokumentären och det iscensatta blir jag hans röst, som möjliggör ett kulturellt uttåg från en lång glömska. Mitt verk lyfter fram metafysiska frågor som “Vem är jag?” och “Vart ska jag?” Denna (psykologiska) erfarenhet och detta perspektiv utgör mitt konstnärliga språk.

Jenny Nyström (1854 – 1946)

Jultomte i skogen, 1937

Tillhör Kalmar konstmuseum

Bjørn Nørgaard, f. 1946 bor och verkar i Köpenhamn

Hesteofringen 1970, video 17:36 min

Bjørn Nørgaard (f. 1947), dansk konstnär som studerade på Eks-Skolen (Copenhagen School of Experimental Art) från 1964 och framåt. 1966 träffade Nørgaard Joseph Beuys när den förre utförde verket *Skulpturel demonstration* på Galleri 101 i Köpenhamn. Beuys satt i publiken men kom till undsättning när han insåg att Nørgaard inte hade blandat gipset på rätt sätt. Nørgaard blev efteråt inbjuden av Beuys att göra ett liknande verk i Düsseldorf. Detta möte betydde väldigt mycket för den unge Bjørn Nørgaard.

1969 gifte sig Nørgaard med konstnären och skulptören Lene Adler Petersen och de utförde verket *Nøgen Kvindelig Kristus* tillsammans. I verket bär en naken kvinna (Petersen) ett kors och går genom Köpenhamns börsbyggnad (Børsen). Reaktionen var nästintill knäpptyst men vissa chockerade utrop hördes bland de kostymklädda männen. Petersen berättade efteråt att allt blev så tyst att man kunde höra en knappål falla. Detta väckte, hos Nørgaard, insikten att det finns möjligheter för konsten utanför rummet och utanför skulpturen.

1970 genomförde Bjørn Nørgaard sin happening *Hesteofringen* på ett fält utanför byn Kirke Hyllinge på Själland. Verket skulle egentligen ägt rum på Louisiana Museum for Moderne Kunst men den lokala polisen tillät inte hästar att vistas i stall där. Den danska kvällstidningen Ekstra Bladet var speciellt inbjuden att bevittna händelsen.

Inför kameran dödade Bjørn Nørgaard hästen Røde Fane. Nørgaard genomförde happeningen, som ofta vid denna tid, tillsammans med sin hustru, som liksom i *Nøgen Kvindelig Kristus* bär ett kors men denna gång betydligt större. Teman som religion, myt och ritual återkom i många av Nørgaards och Petersens verk under den här tiden, så också i *Hesteofringen*. Den bruna hästen, det svarta korset, det röda blodet och den vita snön färgar filmen till tonerna av Lene Adler Petersens sång.

Nørgaard slaktade och styckade hästen och fördelade delarna i 199 glasburkar. Ekstra Bladet skrev om vad de hade bevittnat och reaktionerna låter inte vänta på sig. Upprörda läsare av Ekstra Bladet, och snart andra tidningar, reagerade kraftfullt på att en häst hade slaktats i konstens namn. Nørgaard svarade på reaktionerna i ett uttalande i tidningen A+B: "När staten utövar våld och när vetenskapen dissekerar gör de så med rationella argument och objektiva metoder. Mitt offer och min dissektion var irrationellt grundade; metoden var min handling. Jag påpekade hur hästen inte bara var ben, blod och muskler. Hästen utlöste ett gensvar." "Så länge konstnären följer normerna som ålagts hans roll ... är han harmlös ... men

vid det ögonblicket han stiger in i nya verklighetsområden, områden som andra sociala grupper har exklusiv rätt till, överträder han ett tabu; han blir farlig i politiska, etiska och moraliska termer, och då utlöses ett gensvar, särskilt om han gör det offentligt (i Ekstra Bladet) utan att gömma sig, som om han hade rätten att handla fritt ... staten har skaffat sig ett monopol på att utföra våldshandlingar och på att döda; det institutionella våldet vi accepterar är en miljon gånger värre och farligare än det nöjeslystna våldet vi straffar.”

Ales Pushkin, f.1965, Vitryssland, bor och verkar i Bobr, Vitryssland

Kupalla (midsommar), bildspel på DVD, 2011

En del i konstnären Ales Pushkin handlar om att lyfta fram och skapa en vitrysk identitet. Dels politiskt, dels genom återupptäckandet och återskapande av gamla vitryska traditioner och riter. Pushkin genomför årligen en midsommarfest (Kupalle) som anammar de äldre sederna och riterna. Inslagen är att flickor går runt byn med blommor i håret, en rituell eld, dansa runt elden, och hoppa över elden, mat och dans. Det kan tyckas som en oskyldig handling, men att lyfta fram en vitrysk nationell identitet som inte stämmer överrens med den officiella är också betraktad som en kritik av det rådande systemet.

Yevgeny Yufit, f. 1961, Leningrad, bor och verkar i St Petersburg

Fragment, 2012

DVD, 73:42 min

Longliver, 1997

Rebirth, 2007

Silent Horizon, 2008

OH Him, 2002

Rustle, 1996

Shart-sighted, 1998

100 x 140 utskrift

Yevgeny Yufit är en av grundarna för Parallel Cinema i Ryssland. Hans filmer refererar till film från 20- och 30-talen. Hans filmer benämns som "necro realistiska", vilket kommer av inslag från vetenskapen i Frankensteintappning eller metafysik. Människans relation till döden och övriga världen är ett ständigt inslag i hans verk. Även om han refererar till film från 20- och 30-talet, inklusive sovjetisk film, så berör han till stor del de trosföreställningar som finns i Ryssland som baseras på en 1000-årig historia, där kommunismen endast utgör en parentes.

För mer info: www.yufit.narod.ru/

Etnografiska föremål

Masker, Schweiz 1950/60-tal. Privat samling

Masker i denna form är sedan ett par decennier betraktade som något genuint schweiziskt och en del av en erkänd folkkonst med gamla traditioner. Det finns i hela Schweiz, men framför allt är det förknippat med kantonen Wallis.

Tschägättä är rester av tiden innan de schweiziska dalgångarna kristnades, och som överlevde katolicismen. Redan på 1400-talet brukade unga män invadera närliggande byar. De bar förfärliga trämasker och pälsar. Den bullriga skaran svingade klubbor och förde oväsen med koskällor för att skrämja byborna. Lötschental i kantonen Wallis är berömt för Tschägättä-traditionen, som äger rum i februari. Unga ogifta män och pojkar drar fram på bygatorna i dalen, de bär demoniska masker och tunikor gjorda i får- och getskinn och ringer i klockor. Namnet syftar på de svarta och vita färgerna på dessa tunikor: "tschägättä" betyder "fläckig" på den lokala dialekten. Enligt traditionen bär Tschägättä handskar insmorda i sot och tar tillfället i akt att daska till var och en de möter (i synnerhet unga kvinnor). Maskerna är handgjorda och alla är olika. Vanligtvis kännetecknas de av krökta tänder och utstående, oregelbundna ögon. Det sägs att de speglar dalens otämjda natur. De har också tolkats som ett uttryck för anarki och uppror i ett bondesamhälle som i stort dominerades av kyrkan. Traditionen härrör från den tid då dalen, vintertid, var avskuren från omvärlden. Till skillnad från andra mask-relaterade sedvänjor i Schweiz, var Tschägättä inte formellt organiserade på något sätt. Processioner har endast hållits på bestämda dagar sedan slutet av 60-talet, då seden såg ut att vara på väg att dö ut eftersom de unga männen lämnade dalen på jakt efter arbete.

Föremål från Kalmar läns museum med lokal anknytning

Klocka av malm, trollklocka för kreatur(KLM 9866)

Kyrkklocksmodell med bokstäver i tre rader. Användes för att skydda kreaturen mot onda ting. Daterad 1796. Föremålet brukades på Öland.

Amulett av trä, reskorn(KLM 8915)

Gjord av en trägren med barken kvar. Träklyka av hägg, kallas "reskorn" eftersom den skulle ha undergörande verkan, tjänstgöra som skyddsmedel då man vara stadd på förvägarna, gav skydd för både människor och hästar. Föremålet brukades av en gammal kvinna i Halltorp. Mer info: Årsboken Kalmar län, 1925, s.38.

Voltakors av koppar och Zink(KLM 18474)

Voltakors ansågs vara både skyddande och helande. Tron på dessa föremål var så stor att de framställdes industriellt.

Detta exemplar härstammar från en ägare i Ekenäs.

Ellakors(KLM 3557)

Sexuddig stjärna med vidhängande kors. Skulle skydda mot sjukdomar vars orsaker relaterades till Ellen, ett vattenväsen, som i likhet med älvor ansågs kunna framkalla en rad olika sjukdomstillstånd. Deras onda andedräft, älvablåst, sades bland annat kunna orsaka utslag. Man kunde också drabbas av elvabröt med svår värk eller elleskott som påverkade psyket negativt. För att ellakorsen skulle verka skyddande måste det tillverkas och överlämnas till sin bärare i enlighet med särskilda ceremonier. Silvret skulle tiggas ihop i grannskapet efter särskild ordning, avhängig av bärarens kön, och smeden fick inte ta betalt för sitt arbete. Ellakorsen skulle bäras nära kroppen livet ut och skulle följa med in i graven. Förvärvades 1891. Har brukats på Öland.

Ur Kalmar konstmuseums samlingar

Carl Wahlbom (1810 – 1858)

Ting Fornodisk scen, tusch

Orvar Odds strid, tusch

Jonas Åkeström (1759 – 1795)

Faun, laving

Garibaldi Lindberg (1863 – 1937)

Kentaur i Strid, 1916, etsning

Besegrad, etsning

Lek, 1914, etsning

DU BEHÖVER INTE

FÖRSTÅ

OM DU BLEV BERÖRD AV DET DU SÅG

Ta med dina vänner på en guidad visning varje söndag 13.00.

OM DU UPPSKATTADE DET DU SÅG

Köp ett årskort för 200:- så blir du samtidigt medlem i Kalmar konstförening och får förhandsinformation om museets utställningar och arrangemang.

OM DU GILLADE DET DU SÅG

Bli medlem i vår Facebook-grupp för att se det som vi bara publicerar där.

OM DU ÄLSKADE DET DU SÅG

Bli ständig medlem i Kalmar konstförening.

OM DU VILL VETA MER

Fråga oss eller gå in på
www.kalmarkonstmuseum.se

Kalmar konstmuseum

Tisdag, tors-söndag 12-17, onsdag 12-19